

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TAIBO, PACO IGNACIO II

O nimica toată / Paco Ignacio Taibo II. - București :
Bookzone, 2025
ISBN 978-630-305-414-8
821.134.2

Traducător: **Mălina Panait**
Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

COSA FÁCIL

Copyright © 1997, 2013, Paco Ignacio Taibo II
Copyright © 2020, Editorial Planeta Mexicana, S.A de C.V.
2023, Book & Film Rights Latin America – Grupo Planeta
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

PACO IGNACIO TAIBO II

O NIMICA TOATĂ

Seria Belascoarán #2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

I

Nu există speranță decât în acțiune.

J.P. SARTRE

— Încă una, șefu', spuse Belascoarán Shayne.

Se târâse până la tejghea și stătea cu coatele înfipte în ea de o jumătate de oră. Acolo, cu privirea în gol, lăsase timpul să alunece, întrerupându-și șirul gândurilor doar cu ordine scurte către cârciumar. Farul de la Capătul Lumii, bodegă lux a-ntâia, se afla în zona veche a orașului feudal Azcapotzalco, care pe vremuri fusese una din „periferiile” capitalei Ciudad de México, iar azi era doar unul dintre cartierele ei muncitorești, cu moșii pitorești, cimitire, biserici rurale și o rafinărie monstruoasă, mândria tehnologiei anilor 1950.

Dădu pe gât paharul de Coca-Cola cu lămâie și îl luă pe cel nou. Aruncase romul pe podeaua acoperită cu rumeguș a bodegii și își turnase Coca-Cola în paharul gol, după care îi dăduse o tentă acrișoară cu lămâia. Acele Cuba Libre pentru copii pe care le ingurgita și care erau tot ce băuse în ultima jumătate de oră îl ajutau să nu se simtă rușinat că nu consumă alcool într-o bodegă. Ba chiar se amuza de subterfugiu.

În jurul lui, o formație de muzicanți de la țară se îmbăta fără milă, cu rachiu și tequila. Veniseră să caute

de lucru, fără succes, și își celebrău ghinionul. Între nenumăratele rânduri de băutură, cântau cântece de demult, pe care le asezonau cu tromboane astmatice și trompete care sunau a fiare vechi.

Vacarmul creștea.

Mai ceru o Cuba Libre și iar aruncă romul pe jos. „Cu ăsta, sunt șapte”, își spuse. Nu știa sigur dacă era mort de sete când intrase în bodegă sau pur și simplu se hotărâse să țină isonul beției muzicanților de la țară. Cert e că acele Cuba Libre false, dat fiind mediul, începeau să producă un efect psihologic.

— *Don Belascoarán?* întrebă o voce răgușită din mijlocul tărăboiului.

Dădu paharul peste cap și plecă de la bar, urmându-l pe bărbatul răgușit. Ocoliră muzicanți beți, prostituate și muncitori de la rafinărie, care se pregăteau de weekend; ajunseră la o masă izolată, acea masă din dosul tuturor bodegilor, care rămâne mereu neocupată, de parcă l-ar aștepta pe Pedro Infante¹ îmbrăcat ca un *charro* să pună stăpânire pe ea. Noul personaj se trânti pe scaun și așteptă să facă și Héctor la fel. Apoi își scoase pălăria și o puse pe scaun.

— Am o misiune pentru dumneavoastră.

Avea în jur de cincizeci de ani, pielea tăbăcită de soare etala o cicatrice de patru-cinci centimetri, care îi brăzda fruntea; privire adâncă, ochi cenușii, pe o față nobilă și dură.

Héctor încuviință.

— Dar mai întâi trebuie să vă spun o poveste. Poveste de demult; începe unde se termină cărțile, la moșia Chinameca, cu cadavrul lui Emiliano Zapata,

¹ Celebru actor și cântăreț mexican (1917–1957) (n. tr.).

prăvălit, mâncat de muște... Cadavrul *despre care se credea* că e al lui Emiliano.

Făcu o pauză și dădu pe gât tequila învechită.

— Dar Emiliano nu era la moșie, își știa dușmanii și nu avea încredere în ei nici cât negru sub unghie, l-a trimis pe un tovarăș de-al lui care a insistat să se ducă. Ca să nu-l mai bată la cap. Ala a murit împușcat. Emiliano s-a ascuns și a văzut cum moare Revoluția... Acum n-ar mai fi făcut la fel, dar pe vremea aia încrederea lui se făcuse scrum... Nu mai credea, nu mai voia să continue... De aceea s-a ascuns. În 1926 a cunoscut un tânăr din Nicaragua. S-au întâlnit la muncă, în Tampico, la Huasteca Petroleum Company. Emiliano era un tip tăcut. N-avea grai, Revoluția îi tăiasse cheful de a rosti cuvinte, de a vorbi. Împlinise patruzeci și șapte de ani, pe când tânărul din Nicaragua, pe care-l chema Sandino, avea douăzeci și opt. Au luptat împreună împotriva americanilor... Au luptat bine. Le-au făcut zile fripte ani buni. Dacă vă uitați, îl puteți vedea mereu într-un colț al fotografiilor, ca și cum n-ar vrea să fie observat, ca și cum n-ar fi acolo... Dar când se cocea vreo lovitură era pe poziții. A învățat ceva din Revoluție și a combinat ce învățase în Mexic cu ce a deprins în Nicaragua. Dar s-a terminat și în Nicaragua, iar Sandino a fost ucis. Numai fotografiile au rămas pentru aducere-aminte... De aceea Emiliano s-a întors în Mexic și s-a dus într-o peșteră, ca să moară de foame, singur. Dar țaranii i-au dat să mănânce și așa a trecut timpul. Iar când s-a răsculat Rubén Jaramillo, *don Emiliano* îi dădea sfaturi. Se vedeau în peșteră, acolo au petrecut multe ore... Apoi Jaramillo a fost asasinat. Iar *don Emiliano* a mers la mormânt și apoi s-a ascuns iar în peșteră... Și azi e tot acolo. E tot acolo.

Zarva pătrunse în bula de liniște în care stătuseră până atunci Belascoarán și bărbatul cu cicatrice. Orchestra de la țară, din care mai rămăseseră trei membri, beți morți pe sub mese, pornea în forță un bolero lacrimogen, în care abundau instrumentele de suflat tânguitoare. Cu cât mai mult răsuna muzica, cu atât mai sobre deveneau chipurile, cu atât mai pătruns era publicul, compus la acea oră dintr-o duzină și jumătate de clienți fideli ai crâșmei, în marea lor majoritate muncitori la o mică turnătorie din apropiere. Până și jucătorii de domino încetară să mai zăngăne cu piesele, le făceau să alunece ușor pe bucata de marmură.

— Ce doriți de la mine? întrebă Belascoarán Shayne, detectiv de meserie, fiu al unui oraș în care Zapata nu putuse scăpa niciodată de vidul monumentelor, de metalul înghețat al statuilor, un oraș în care soarele din Morelos² nu putuse să învingă ploile de septembrie. Ce doriți de la mine? întrebă el dorindu-și să creadă totul, să-l vadă pe acel Zapata, care ar avea acum nouăzeci și șapte de ani, intrând pe la periferie în galop, pe un cal alb, umplând vântul de gloanțe. Ce doriți de la mine? repetă.

— Să-l găsiți, spuse bărbatul cu cicatrice și scoase o punguță din piele, pe care o puse ușurel pe masă.

Héctor intui monedele din aur, dublonii³ vechi, aurul Imperiului. Nu luă punguța și evită chiar să o privească. Încântat de poveste, încerca să o transforme într-o altă închipuire. Într-una din halucinațiile acelea tipic mexicane.

— Să presupunem că tot ce mi-ați povestit sunt minciuni.

² Stat din Mexic unde s-a născut Emiliano Zapata (n. tr.).

³ Monedă veche spaniolă (n. tr.).

— Demonstrați-mi! Aduceți dovezi! răspunse bărbatul cu cicatrice, ridicându-se de la masă.

Apoi dădu pe gât paharul de tequila și se îndreptă spre ieșire.

— Stați puțintel! spuse Héctor către ușa batantă care se legăna încă.

Orchestra de la țară termină boleroul și luă cu asalt tejgheaua bodegii.

— Să-l ia dracu' pe Quina⁴! spuse un petrolist care juca domino.

— Să-l ia! răspunseră în cor alți trei, care beau coniac la bar.

Héctor luă gentuța, o puse în buzunarul interior al pardesiului și ieși. O rafală torențială, care abia te lăsa să vezi la cinci metri, îl izbi în față, îi îmbibă părul, îi umplu ochii de ploaie.

— Futu-i! bombăni. Să-l gălesc pe *don* Emiliano.

Zgomotul ploii înăbuși gălăgia din Farul de la Capătul Lumii. O luă pe jos, sărind peste bălți, ocolind cascadele care cădeau din jgheaburile clădirilor, alergând, sfidând vijelia, fugind de ea.

Se gândea la soarele din Morelos, soarele lui Zapata.

Taxiul se opri în fața firmei de pompe funebre. Luminile gălbui de neon luminau strada și creau o nișă luminoasă acolo unde se afla Compania Herrera. Vijelia se domolise în această parte a orașului, deși urmele ei se vedeau încă în bălțile saturate de reflexii. Un cuplu de bătrâni ieșea când intră Héctor; încercă să

⁴ Porecla lui Joaquín Hernández Galicia (1922–2013), sindicalist din domeniul petrolier (n. tr.).

prindă din zbor câteva cuvinte clare din șoaptele care rămâneau în urma acelor ca o trenă. În curte, două dricuri și camioneta unei florării, din care se descărcau coroane mortuare.

— Sala trei? o întrebă pe recepționeră.

Urmă câteva săgeți amplasate pe piedestaluri metalice, până ajunse într-un salon luminat într-o nuanță gălbuie, unde un sicriu gri-metalic, așezat pe o masă imensă din marmură, domina încăperea fără să vrea, pentru că cei prezenți se obișnuiseră cu absența pe care o indica și își vedeau de viață mai departe.

Inspectă locul dintr-o singură privire. În colțul opus intrării șușoteau mătușile lui, îmbrăcate în negru. Elisa, cu spatele la sicriu, retrasă, lipită de o fereastră pe care se strecura noaptea, contempla ultimele picături ale vijeliei, care alunecau pe geam. Carlos, fratele lui, stătea jos, aproape de intrare, sprijinindu-și capul în mâini; două scaune mai încolo, servitoarea și grădinarul de la casa din Coyoacán, într-un sobru costum negru. În fața sicriului, avocatul familiei discuta cu voce joasă cu angajatul de la pompe funebre.

În atmosfera tăcută, se duse la coșciug. Săltă capacul și o privi pentru ultima dată pe mama lui. Fața senină, o expresie blândă, așa cum nu avusese în ultimii ani, părul cărunț prins la ceafă; un vâl spaniol, amintire a acelor ani teribili, cadou de la tatăl lui, îi acoperea capul.

— La revedere, mamă! șopti.

Și acum ce-ar trebui făcut? Plângi după o femeie care a fost mama ta. Rememorezi momentele de apropiere, de dragoste. Cauți în inconștient, adânc în memorie, zilele copilăriei. Îți reamintești jocurile? Treci sub tăcere momentele nefericite, confruntările, certurile, distanța enormă din ultimii ani?

Plângi?

Plângi măcar puțin, scuturi sentimentele până iese lacrimile?

Sau spui la revedere, te întorci și pleci.

Și asta făcu. Închise capacul și ieși.

În curte, în timp ce privea cum se descarcă florile și își aprindea o țigară, două lacrimi îi umeziră ochii.

Elisa, sora lui, veni la el și îl luă de braț. Rămăseră tăcuți, fără să se privească, uitându-se în gol.

Apoi se așezară pe treptele care coborau din sala doi în curtea interioară a firmei. Nu mai ploua.

— Nenorocitul ăsta, avocatul, vrea să ne cheme mâine la biroul lui, la șase după-amiaza, pe toți trei, spuse Carlos, care se apropie aprinzându-și o țigară.

— La fel a fost și când a murit tata? întrebă Héctor după un timp.

— Nu-ți amintești? spuse Elisa.

— Cum să-mi amintesc? Aveam vreo șase ani, nu?

— Cam așa... A fost mai rău, mult mai rău. El era mult mai apropiat de noi. În plus, eram mai mici. A fost altfel, spuse Héctor.

— Acum e altfel, sublinie Elisa.

Héctor simți cum mâna care îi cuprindea brațul se strânge în jurul lui.

La revedere, mamă! Gata cu suferința timpului care zboară, gata cu nopțile de singurătate în casa enormă și goală a bărbatului tău, gata cu melancolia cântecelor, gata cu fotografiile contemplate cu nostalgie, de pe vremea când cântați pentru Brigăzile Internaționale din Spania, de pe vremea când cântai la New York muzică populară de pe meleagurile natale, gata cu

ochii la oglindă, privind părul cărunt care pe timpuri fusese de un roșu strălucitor. Gata cu fiii răătăciți și de neînțeles. Viața a fost trăită, a fost toată a ta. A meritat.

A meritat?

— Rahat, moartea! Ce mizerie, să moară oamenii așa! spuse.

Se trânti pe patul nefăcut. Nefăcut de ieri și de alaltăieri, nefăcut mâine și alte câteva zile, până când sila îl va obliga la mica disciplină de a-l aranja, de a pune cearșaf peste cearșaf, de a îndrepta cutele care deja vor fi devenit invincibile, de a bate perna până va scoate bolovanii care cine știe prin ce șiretlic misterios intraseră înăuntru, de a scutura praful vetust din pătura de Oaxaca, singurul lux permis, singura concesie făcută esteticii în cămăruța cu pereți goi și mobilă cheală.

Își duse mâinile la tâmpile și își frecă cu buricele degetelor capul îndurerat. Șovăi, se ridică, merse alene, așa cum mergi când două idei contradictorii împart spațiul cerebral, până la pardesiul aruncat într-un colț. Oricum l-ai azvârli, mereu arată ca o zdreanță, se gândi privind acea îmbrăcăminte de neînlocuit, de care se simțea atașat. Scoase din buzunarul de la piept plicul mototolit care îl însoțise toată ziua, care căpătase, în mijlocul vijeliei, în brațele fraților lui, noi creștături. Îl privi cu atenție. Adresa biroului era scrisă cu litere regulate și rotunde, iar timbrele italienești înfățișau într-o nuanță sepia ruinele Colosseumului. Desenul modernist de pe timbrul *par avion*, puțin mai alungit, indica graba de la final, dorința ca scrisoarea să treacă din mână în mână cât mai repede.

Îl cântări în mână, îl deschise încet și se trânti iar pe pat.

Încep sperând să-ți pot explica ce fac aici și, înainte de a reuși să scriu primul rând, știu că niciodată-niciodată-niciodată-niciodată nu voi putea explica nimic. De parcă ar fi ceva de explicat! M-am convins că nicio fugă nu are o destinație finală, ci doar un punct de pornire. De ce fugi? De ce fug? Dar, când fugi de tine însăși, nu ai unde să te duci, nu există niciun loc sigur, nu există ascunzătoare. Oglinda sfârșește prin a dezvălui alături de tine prezența celei de care fugi.

Poate te întrebi ce fac, cum îmi petrec timpul. Nici eu n-aș putea să-ți spun. Uneori o impresie, un om, un pahar de *chianti*, o friptură de vită cu ardei roșii, vederea mării lasă în mine o mică amprentă. În rest, nu sunt în stare să-mi socotesc orele. Atât de asemănătoare, atât de diferite, atât de fără rost sunt. Vin, pleacă. Probabil că dușmanul e de vină.

Dorm mult.

Dorm singură.

Aproape tot timpul.

La naiba, trebuia să-ți mărturisesc!

Merg pe jos ca o nebună. Nebună. Asta trebuie să fie.

Te iubesc te iubesc te iubesc te iubesc sc sc sc.

Tot la vânatoare de strangulatori?

Ce scria pe statuia aia a lui Pípila⁵ din Guanajuato?

„Mai sunt multe chiftele de prăjit.”⁶ Așa era?

Trimite-mi citatul exact. Dacă se poate, cu fotografia lui Pípila.

⁵ Juan José de los Reyes Martínez Amaro, personaj celebru din istoria Mexicului, erou al luptei pentru independența țării (n. tr.).

⁶ Citatul corect de pe statuie este, *ad litteram*, „Mai sunt multe Alhondiga de incendiat”, Alhondiga fiind o clădire din orașul Guanajuato unde s-a dat o luptă celebră la care a participat El Pípila. Personajul confundat albóndiga (chiftea) cu clădirea respectivă (n. red.).